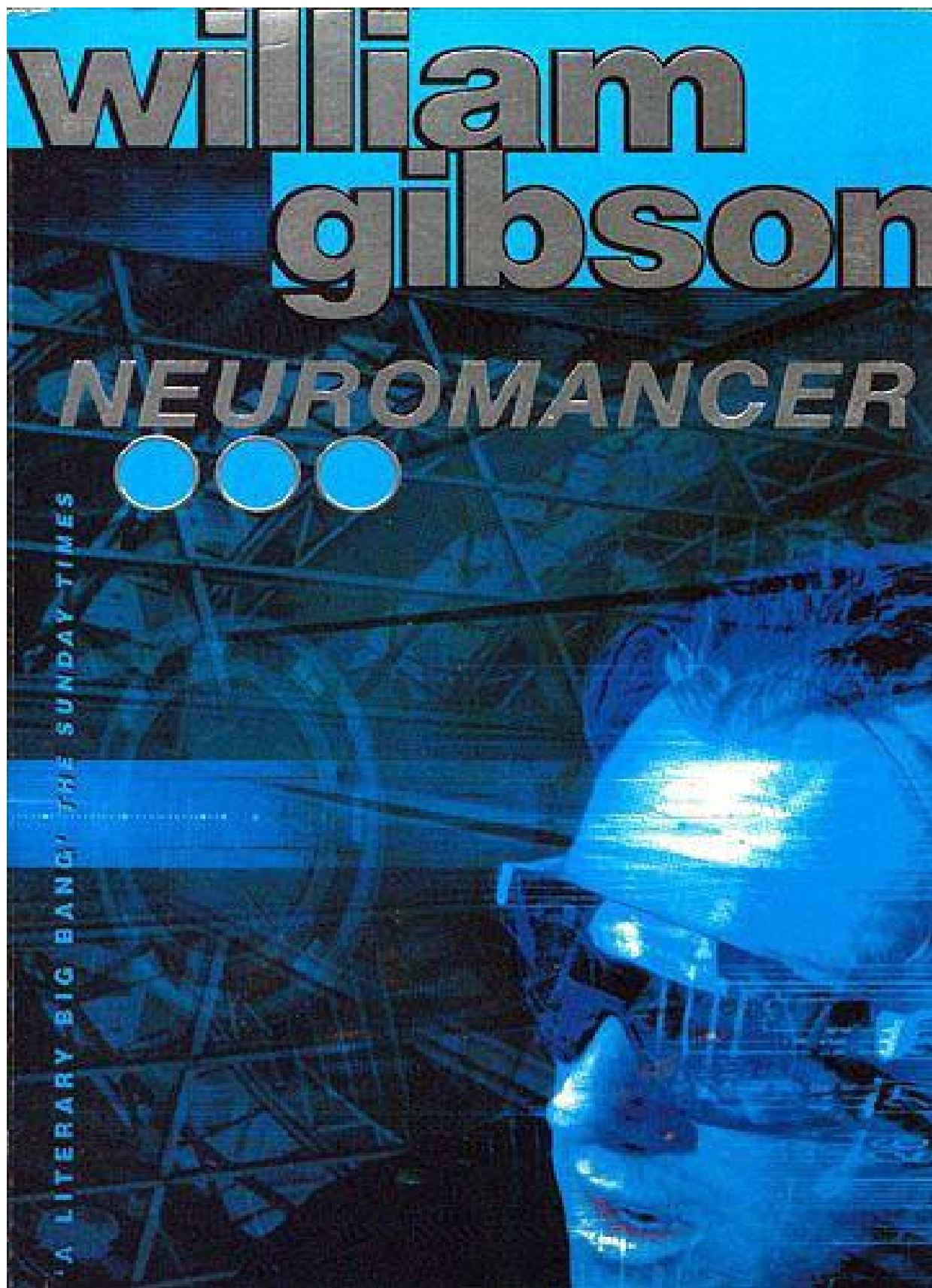

william
gibson

NEUROMANCER

A LITERARY BIG BANG THE SUNDAY TIMES

Gibson William

Neuromancer

William Gibson

Neuromancer

William Gibson

Bölüm Bir

Chiba Şehrindeki Bir Melankoli

Limanın üzerindeki gökyüzünün rengi, göstermeyen bir kanala ayarlanmış televizyon gibiydi.

Case bar kapısının etrafındaki kalabalığın arasından geçerken, “Sanki ben kullanmıyormuşum gibiydi”. “Sanki vücudum bu büyük ilaç eksikliğini geliştirmiş gibi.” şeklinde bir ses duydu. Bu [Sprawl'ın](#) sesiydi ve Sprawl'ın şakasıydı. Chatsubo Barı, profesyonel gurbetçiler için bir bardı; Burada bir hafta boyunca içkinizi içebilirdiniz ve asla iki japonca kelimeye rastlamazdınız.

Ratz, barı yönetmekle meşgul olan biriydi, protez kolu ile tepsideki bardakları kirin markalı fıçı bira ile doldururken titriyordu. Case'i gördü ve Doğu Avrupa Çeliği yapımı, kahverengimsi çürük dişleriyle gülümsedi. Case barda, Lonny Zone'un fahişelerinden birinin beklenmedik bronz renkli cildi, elmacık kemiklerinde kusursuz bir şekilde işaretlenmiş aşiret yarası bulunan, kırışık denizci üniformalı ve uzun boylu bir Afrikalı hatunun yanına oturdu. Ratz “Az önce Wage, iki tane Joe'nun adamıyla buradaydı.” dedi. Sağlam koluyla bir bardağı tezgah boyunca yuvarlayarak, “Belki de seninle işi vardır, Case?” Case omuz silkti. Sağındaki kız kıkırdadı ve onu dürttü.

NOT: Sprawl: Neuromancer ve William Gibson'ın diğer kitaplarında, Boston'dan Atlanta'ya uzanan bir mega şehir, Boston-Atlanta Metropolitan Eksenini olarak bilinir.

Barmen kocaman sırıtmaya başladı. Yüzündeki çirkinlik bir mil öteden anlaşılır durumdaydı. Güzelliğin fiyatı olan bu çağda, sanki onun hiç haberi olmamıştı. Antik kolu bardağa uzanırken sızlamaya başladı. Kirli pembe plastikten yapılmış, yedi fonksiyonlu dokunma hissi veren bu manipölatörüksü kol, Askeri Rus yapımıydı. Ratz Alman aksanıyla homurdanarak; “Sanatçı birine çok benziyorsunuz, Bay Case.” Ardından kahkahası ona eşlik etti. Pembe pençeli eliyle beyaz gömleğinin üstünden göbeğini kaşırken; “Biraz komik işlerin sanatçısı gibisin.”

“Şüphesiz” şeklinde yanıtladı Case ve birasından bir yudum aldı. “Buralarda birileri komik işlerle ilgilenmeli. Bu kişi tabii ki de sen değilsin.” Yanındaki fahişenin kıkırdaması biraz daha şiddetlendi.

“Bu sizde değilsiniz, hanımefendi. Bu yüzden kaybolun lütfen, tamam mı? Zone, Benim yakın arkadaşım olur.”

Kız, Case'in gözlerine bakarak, dudaklarını belirsizce kıpırdatarak mümkün olan en hafif tükürme sesini çıkardı ve oradan ayrıldı. “Tanrım,” dedi Case, “Burada nasıl bir yer işletiyorsunuz? İnsan ağız tadıyla içkisini içemiyor.

“Hıh,” şeklinde yanıtladı Ratz, kesiklerle dolu olan servis tahtasını elindeki bezle silerek, “Zone kendi payını alıyor. Buralara biraz tat katması için onların çalışmalarına izin veriyorum ve bundan bende kazanıyorum.”

Case birasını alırken, bara bir sessizlik çöktü, Sanki yüzlerce alakasız konuşma aynı anda son bulmuştu. Sonra belli bir histeriye sahip fahişenin kıkırdaması duyuldu.

Ratz homurdanarak; “Bir melek geçti.”

“Çinliler,” şeklinde sarhoş bir Avustralyalı kükredi, “Çinliler kahrolası sinir birleştirmeyi icat ettiler. Yinede ne olursa olsun kendi vatanımdan başka yeri seçmem. En iyi bana onlar bakarlar, değil mi?”

“Şimdi bu,” dedi Case bardağına doğru bakarken, içindeki bütün acı birdenbire reflü gibi gırtalığa yükseldi ve; “Bu gerçekten saçmalık.”

Japonlar, Çinlilerin sinir cerrahında bu kadar uzman olduğunu unutmışlardı. Chiba'nın siyah klinikleri son teknolojiydi, tüm teknik organlarını aylık olarak değiştirirlerdi, fakat Case'in Memphis Otelinde aldığı hasarı hâlâ onaramadılar.

Bir yıldır buradaydı fakat azalan bir umuduyla birlikte her gün siber uzayın hayalini kuruyordu. Night City'de yaptığı tüm hız, aldığı tüm virajlar, hala uykusunda gördüğü matrix, o renksiz boşluk boyunca açılan parlak sıralı mantık kafesleri... Sprawl artık Pasifik'ten eve giden çok garip bir yoldu ve Case artık ne konsol adamıydı ne de siber uzay kovboyu. Sadece bir dolandırıcıydı ve hayatta kalmaya çalışıyordu. Otelin bazı kapsüllerine kıvrılırdı ve uykuya dalarlardı. Rüyasına giren Japonya geceleri telden bir voodoo bebeği gibiydi ve eğer ağlarsa ruhunun rahatlayacağına inanırdı. Karanlıkta bir başına uyanır, elleriyle yatağı pençelerdi, tırnaklarının içi köpük köpük olurdu. Daha sonra yorulup orada olmayan hayali konsoluna ulaşmaya çalışırdı.

Case ikinci birasını yuvarlarken; “Dün gece senin şu kızı gördüm” dedi Ratz.

“Herhangi bir kız tanımıyorum” dedi ve birasını yudumladı.

“Bayan Linda Lee.”

Case başını salladı.

“Kız yok? Bir şeyin yok? Sadece işin mi var , sanatçı dostum? Ticarete bu kadar mı bağlısın?” Barmen'in küçük kahverengi gözleri buruşuk bir şekle bürünmüştü. “Sanırım seni onunlayken daha çok seviyordum. Daha çok gülerdin. Şimdi, bazı geceler, belki şimdi daha fazla sanatçısın ama bir klinik tankında yedek parça olarak kendini bulacak gibisin.”

“Kalbimi kırıyorsun, Ratz.” Diyerek birasını bitirdi, parasını ödedi ve barı terketti. Lekeli yağmur, haki renkli naylon rüzgarlık elbisesinin yüksek dar omuzlarını eğdiriyordu. [Ninsei'nin](#) kalabalığına doğru yürüyor ve kendi bayat terinin kokusunu duyuyordu.

NOT: Ninsei: Chiba'nın Night City'deki bir mahallesidir.

Case yirmi dört yaşındaydı. Yirmi iki yaşında, bir kovboydu ve hırsızdı, Sprawl'ın en iyisisiydi. En iyiler tarafından eğitim görmüştü, bunlar McCoy Pauley ve Bobby Quine'ydi, bu kişiler işlerinde efsaneleşmişti. Gençliğinin ve becerilerinin bir yan ürünü olarak sürekli yüksek adrenalin ile çalışıyordu. Bir jakla, özel bir siber uzay paneline bağlanıp, gövdesinden ayrılmış olan bilincini, ortak bir halisülasyon olan matrise gönderiyordu. Başkaları için çalışan bir hırsızdı ve daha zengin hırsızlar için çalışıyordu. İş verenleri, onun kurumsal bilgisayar sistemlerinin parlak duvarlarını aşıp, zengin veri alanlarına girebilmesi için gerekli sıradışı yazılımları sağlıyordu. Bir daha yapmayacağına söz vermiş olduğu hatayı tekrarlardı ve iş verenlerinden çaldı. Kendisine bir şeyler sakladı ve Amsterdam'da bir yere gömdü. Hâlâ nasıl keşfedildiğinden emin değildi ve artık önemi yoktu. O ölmeyi bekliyordu fakat çaldığı kişiler ona sadece güldüler. Elbette hoş karşılandı, ona parayı alabileceğini söylediler, buna ihtiyacı olacaktı. Çünkü bir daha çalışamayacak hale getireceklerinden emin olacaktı. Sinir sistemine savaş zamanı kullanılan Rus yapımı mikotoksin ile zarar verdiler.

Memphis'te bir otelde yatağa bağlanmış vaziyette, otuz saat boyunca halisülasyon görürken, fiziksel yeteneklerini kaybetmeye başlamıştı. Verdikleri madde küçüktü ama son derece etkiliydi. Siber uzayın bedensiz coşkusu için yaşayan Case için bu büyük bir çöküştü. Gözde bir kovboy olarak sıklıkla uğradığı barlarda, hakim olan elit tavrına göre artık bedeni rahat bir şekilde küçümsenmeye evrilmişti. Beden et demektir ve Case ise kendi bedenine hapsolmüştü.

Sahip olduğu tüm varlığı hızlı bir şekilde Trobriand adalıların para birimi olan deniz kabuğu gibi dünyanın kara borsası olarak geçen ve sonsuza dek dolaşan eski kağıt para birimi olan Yeni Yen'e dönüştürüldü. Sprawl'da yasal olmayan bir işi nakit ile yapmak zordu; Japonya'da ise zaten yasa dışıydı.

Japonya'da kendinden emin bir kesinlikle tedaviyi bulacağını biliyordu. Chiba'da bu ya kayıtlı bir hastahane ya da gölgelerde çalışan illegal bir hastahane olacaktı. Chiba için eş anlamlı hale gelen implantlar, sinir ekleme ve mikro biyonikler; Sprawl'ın en büyük tekno-suçluları için mıknaş haline gelmişti.

Chiba'da, Yeni Yeni'nin iki ay içerisinde muayene ve danışmanlığa harcarken parasının kayboluşunu izledi. Son umudu olan siyah kliniklerdeki adamlar, nasıl sakat kaldığının hikayesini dinledikleri zaman ona hayran kalmışlardı fakat onu tedavi etmeyi kabul etmemişlerdi. Şimdilerde ise limana yakın olan ve tüm geceyi bir sahne ışığı gibi aydınlatan kuvars-halojen karışımı suların yanında en ucuz tabutta uyuyordu; Burası, televizyonumsu gökyüzünün parıltısını hatta ve hatta Fuji Elektrik Şirketi'nin yüksek hologram logosunu ve Tokyonun ışıklarını göremeyeceğiniz suyun üzerinde beyaz strafor yığınlarının gökyüzünde ise martıların gezindiği Tokyo Körfeziydi. Limanın arkasında, büyük kurumsal arkoloji küplerinin hakim olduğu yanı başında fabrikaların bulunduğu şehir yayılıyordu. Liman ve şehir, resmi bir adı olmayan kısıtlı sınırları olan eski caddelerle bölünmüştü. Ninsei, Night City'nin tam kalbinde bulunuyordu. Gün geçtikçe, Ninsenin aşağısında kalan barlar özelliğini kaybederek kapanmaya başlamıştı. Barların neon ışıkları ölüydü, hologramları hareketsiz bir şekilde zehirli gümüş gökyüzünün altında bekliyorlardı.

Chatsubo Barının iki blok batısında, *Jarre de Thé* adıyla anılan bir çay dükkanı vardı. *Jarre de Thé*, Case'in gecenin ilk hapını bir duble espresso ile aldığı yerdı. Bu hap, Zone'un kızlarının birinden aldığı güçlü bir Brezilya Dekstroamfetamini içeren düz pembe sekizgen şekilli bir ilaçtı. *Jarre de Thé*'nin duvarlarının her paneli kırmızı neon ışıkları ile çevrelenmiş aynalardan oluşuyordu.

İlk başta, çok az parasıyla ve azalan umuduyla birlikte kendisini bir başına Chiba şehrinde buldu. Büyük bir iş yoğunluğu içerisinde, sanki yaşayan kendisi değilmiş gibi hisettiği soğuk kanlılıkla, uyuşturucu satarak taze sermaye kazanmaya başlamıştı. İlk ay içerisinde, toplamda iki adam ve bir kadın öldürmüştü ki kazandığı bu para bir sene öncesine göre aşırı gülünç gelebilirdi. Ninsei onu öylesine yıpratıyordu ki, artık sokak ona

ölme isteğinin dışavurumunu daha önce içinde taşıdığını bilmediği bir zehir gibi görünmeye başladı. Night City, başparmağı sürekli 'İleri Sar' tuşunda basılı halde duran canı sıkılmış bir araştırmacının tasarladığı, çılgınca bir sosyal Darwinizm deneyine benziyordu. Uyuşturucu işini bıraktığınızda iz bırakmadan batardınız, ama biraz hızlı hareket ederseniz, karaborsanın kırılğan yüzeyini parçalayabilirdiniz fakat her iki şekilde de Ratz gibi birinin zihninde bulanık bir anıdan başka hiçbir şey kalmazdı sinden geriye. Düşük bir ihtimal ile bir yabancıya hizmet etmek üzere kalp, ciğer veya böbreklerin klinik tanklarda yaşamaya devam ederdi.

Burada ticaret sürekli bir bilinçaltı mırıltısıydı. Ölüm ise dikkatsizliliğin, erdem eksikliğinin, tembelliğin ve karmaşık protokolün isteklerini önemsememe cezası olarak kabul edilirdi. Case, *Jarre de Thé*'de bir masada tek başına oturuyordu; sekizgen hap etkisini göstermeye başlamıştı ve avuçlarında ter damlacıkları oluşuyordu. Birdenbire kollarının ve göğsünün üzerinde ürperen her bir kılı hissetti, kendisiyle oyun oynamaya başladığını biliyordu; isimsiz, eski bir oyun, son bir pasiyans oyunu. Artık ne bir silah taşıyordu ne de temel önlemleri almıyordu. Genellikle sokaktaki en hızlı, en kaybedilebilir anlaşmaları yaptı ve ne isterse onu alabileceği bir üne ulaştı. Zihninin bir tarafı intihar eğiliminde olmasının giderek daha az artan müşterileri tarafından açıkça görüldüğünü biliyordu ancak aynı parçası bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu. Bu kısmı ise, Linda Lee'den en çok nefret eden ve onun ölümünü bekleyen kendini beğenmiş kısmıydı.

Onu, yağmurlu bir gecede, bir oyun salonunda bulmuştu. Sigara dumanının mavi sisi içerisinde yanan hayaletlerin altında; Wizard's Castle, Tank War Europa oyunlarının hologramları... Onu şimdi de aynı şekilde hatırlıyordu, suratı dalgalı lazer ışığıyla yıkandıkça, yüz hatları kod dizinine dönüşüyordu: elmacık kemikleri Wizard's Castle'ın aleviyle yanarken, Tank War Europa'da Münih düştüğündeki gökyüzü gibi masmavi alnı, bir gökdelen kanyonunun duvarına çarptığında çıkan kıvılcımların kayan bir imleç gibi sıcak altın renginde dudaklarına dokunuyordu. Case, o akşam çok yükseklerde uçuyordu, Wage'in bir paket ketamini Yokohama yolundaydı ve parası çoktan cebindeydi. Ninsei kaldırımlarını ıslatan ılık yağmurun altından çıkıp salona girmişti ve konsollardaki onca insanın

arasında bir tek onu görmüştü ve kendini oyuna kaptırmış haldeydi. O an yüzündeki ifade, limanda uyuduğu tabuttaki gibiydi. Üst dudağı, küçük çocukların kuşu temsilen çizdikleri şekile benziyordu.

Yaptığı anlaşmanın etkisiyle uçarken, atari salonunda onun yanına gidebilmek için karşı tarafa yürüdü ve Linda ona doğru bakmaya başladı. Gri gözlerinin etrafı siyah kalemle makyajlanmış ve sanki üzerine doğru gelen bir aracın farlarına bakan bir hayvan gibi donup kalmıştı gözleri.

Birlikte geçirdikleri gece, Hover Limanından alınan biletlerle Case'in körfez üzerindeki ilk gezisi sabaha kadar devam etti. Yağmur Harajuku boyunca Case'in ceketinde boncuklar oluşturarak düşmeye devam etti. Tokyo'nun çocukları beyaz mokasen ve sarılı pelerinlerle ünlü butikleri geçip durdular,ta ki birlikte bir pachinko salonun geceyarısı gürültüleri arasında durup Case'in elini bir çocuk gibi tutana dek.

Sürekli olarak refleksif ihtiyaçlarının gözünden fışkırdığı uyuşturucu geriliminin ve [gestalt etkisinin](#) geçmesi bir ayını aldı. Kişiliğinin bir buzdağı gibi parçalanışını ve o parçaların dağılıp uzaklaşmasını izledi ve niyahet bağımlılığının ham açlığını anladı. Shiga'daki tezgahlarda sattıkları peygamberdevelerinin yanında mavi mutant sazanların bulunduğu tankların ve bambuda kafeslenmiş cırcır böceklerini hatırlatan bir konsantrasyonla bir sonraki vuruşun izini sürdü. Boş bardağının içindeki siyah halkaya baktı. Bardağı, aldığı amfetamin etkisinden dolayı titriyordu. Masanın kahverengi kaplama laminantı, desen gibi ufak çizgilerin altında tatsız görünüyordu. Omurgasından uzanan dekstroamfetaminin etkisiyle masanın üzerindeki gibi bir deseni oluşturmak için gereken sayısız rastgele darbeyi gözünde canlandırdı. The Jarre modası geçmiş, isimi tarif edilemeyen bir tarzda, Japonya'nın geleneksel ve Milano'nun donuk plastiklerinin huzursuz bir karışımıydı ama sanki her şey ustaca yapılmış bir film giyiyordu. Yine de aynalara ve bir zamanlar parlak olan plastiklere, bir milyon müşterinin bozuk sinirleri saldırıp, bir daha asla temizlenemeyecek şekilde kaplamıştı.“Hey. Case, dostum...” şeklinde bir ses duydu.

NOT: Gestalt(psikoloji terimi): Bütünden parçaya doğru algılamadır.

Case kafasını kaldırmasıyla birlikte, kalemle çevrenmiş gri gözlerle karşılaştı. Kızın üzerinde solmuş bir fransız tarzı elbise ve yepyeni beyaz ayakkabıları vardı.

“Seni arıyordum.” Karşısındaki tabureye oturup dirseklerini masaya dayadı. Fermuarlı mavi elbisenin kolları omuzlardan itibaren yırtılmıştı; Case hiç düşünmeden onun kollarında iğne izi olup olmadığını kontrol etti. “Sigara ister misin?” Kız ayak bileğindeki cebinden buruşmuş bir Yeheyuan markalı sigara pakedini çıkartıp ona bir tane uzattı. Case sigarayı aldı ve onun kırmızı plastik bir tüple yakmasına izin verdi. “İyi uyudun mu, Case? Yorgun görünüyorsun.” Aksanı, Sprawl’ın güney kısmına, Atlanta tarafına ait olduğunu belli ediyordu. Gözlerinin altındaki ten soluk ve sağlıklı görünüyordu ama cildi hala pürüzsüz ve sertti. Kız yirmi yaşındaydı. Ağzının kenarındaki yeni acı çizgileri iz bırakmaya başlamıştı. Siyah saçları geriye doğru atılmış, desenli ipek bir bantla tutturulmuştu. Desen mikro devrelere ya da bir şehir haritasına ait olabilirdi.

“Haplarımı almayı unutmadıkça evet, iyi uyuyabiliyorum.” dedi Case, o sırada somut bir özlem dalgası onu çarptı, amfetaminin dalga boyundan şehvet ve yalnızlık yayıldı. Liman yakınlarındaki sıcak ve karanlık tabutun içindeki kızın vücudunun kokusunu hatırladı, parmakları belinin arkasında kenetlenmişti.

Bütün hepsi sadece et parçası, diye düşündü ve bütün bu istekleri et parçasının isteği. “Wage,” dedi kız gözlerini kısarak. “Seni yüzünde bir delikle görmek istiyor.” Kendi sigarasını yaktı. “Kim söyledi? Ratz mı? Ratz’la mı konuşuyordun?”

“Hayır. Mona ile. Onun yeni yatak arkadaşı Wage’in adamlarından biri.”

Omuzlarını silkelerek, “Wage’e fazla borcum yok. Benden alıyor ama yinede parası bitiyor.

“Şimdilerde çok fazla kişi ona borçlu, Case. Belki de diğerlerine gözdağı vermek için seni kullanmak istiyordur. Dikkat etsen iyi olur.”

“Tabii ki. Senden ne haber, Linda? Yatacak bir yerin var mı?”

“Uyumak.” başını salladı. “Tabii ki, Case.” titredi ve masanın üzerine doğru eğildi. Yüzü terle kaplanmıştı.

“İşte.” dedi Case ve rüzgarlığının cebinden kırıyık bir ellilik çıkarıp masanın altından kıza uzattı. “Ona ihtiyacın var tatlım. Wage'e versen daha iyi olur.” Artık o gri gözlerde okuyamadığı, daha önce göremediğı bir şey vardı.

“Wage'e bundan daha fazlasını borçluyum. Sadece Al. Bir yerden bana daha fazlası gelecek.” diyerek yalan söyledi ve Yeni Yen'in fermuarlı bir cepte kayboluşunu izledi.

“Gelecek olan parayı al, Case, Wage'i bir an önce gör.”

“Görüşürüz Linda.” dedi kalkarken.

“Kesinlikle.” Kızın her iki gözbebeğinin altında bir milimetre beyazlık vardı. Senpaku durumu. “Arkanı kollasan iyi olur, Case.” Ona hak veriyor ve bir an önce gitmek istiyordu.

Plastik kapı ardından kapanırken arkasına dönüp baktığında kızın kırmızı bir neon kafesi içinden yansıyan gözlerini gördü.

Ninsei'de cuma gecesi.

Yakitori tezgahlarını ve masaj salonlarını geçti; Beautiful Girl adlı franchising kahve dükkanı, bir arkadaki elektronik gürültü. Koyu takımlı bir sarariman'ın yanından çekilerek geçti, adamın sağ elinin arkasına Mitsubishi-Genentech logosunun dövme olduğunu fark etti.

Gerçek miydi acaba? Eğer gerçekse, düşüncesine göre, adam başı belaya girmiş demektir. Eğer değilse, hakkını bulmuştur. M-G çalışanları belirli bir seviyenin üzerinde, kan dolaşımındaki mutajen seviyelerini izleyen gelişmiş mikroışlemcilerle donatılmışlardı. Böyle bir donanım, Night City'de seni siyah bir kliniğe düşürürdü.

Sarariman Japon olmasına rağmen, Ninsei kalabalığı gaijin kalabalığıydı. Limandan gelen denizcilerin grupları, rehber kitaplarında yer almayan keyifler arayan gergin turistler, greftlerini ve implantlarını gösteren Sprawl ağır adamları ve arzusun ve ticaretin karmaşık dansında sokakta sürünen onlarca farklı türde dolandırıcı.

Chiba Şehri'nin Ninsei bölgesine neden tahammül ettiğini açıklayan sayısız teori vardı, ancak Case, Yakuza'nın yeri bir tür tarihi park olarak korumaya çalıştığı fikrine yatkındı. Ancak, büyüyen teknolojilerin yasadışı bölgelere ihtiyaç duyduğu fikrinde de bir mantık gördü; Night City sakinleri için değil, teknolojinin kendisi için kasıtlı bir şekilde denetlenmeyen bir oyun alanıydı.

Linda haklı mıydı diye düşündü, ışıklara bakarken? Wage onu bir örnek için öldürtür müydü? Çok mantıklı gelmiyordu, ama Wage genellikle yasaklanmış biyolojiklerle uğraşıyordu ve bunun için deli olmanız gerekiyordu. Ama Linda, Wage'in onu öldürmek istediğini söyledi. Sokak satıcılığındaki dinamikler hakkındaki temel bilgisi, ne alıcının ne de satıcının gerçekten ona ihtiyacı olduğuydu. Bir aracının işi kendisini gerekli bir kötülük yapmaktı. Gece Şehri'nin suç ekolojisinde kazdığı şüpheli niş, yalana oyulmuştu ve ihanetle bir gece kazılmıştı. Şimdi, duvarlarının yıkılmaya başladığını hissederek, garip bir neşenin kenarını hissetti.

Geçen hafta, sentetik bir bezelye büyüklüğündeki bir bezelye salgısı transferini geciktirdi ve genellikle alışlagelenden daha geniş bir marjla perakendeye sattı. Wage bunu sevmediğini biliyordu. Wage, Chiba'daki dokuz yılı ve Gece Şehri'nin sınırları ötesindeki katı sınıflandırılmış suçlu establishment ile bağlantılar kurmayı başarmış az sayıdaki gaijin satıcılarından biriydi. Genetik materyalleri ve hormonları önler ve körlerin karmaşık bir merdiveni boyunca Ninsei'ye damladı. Wage, bir keresinde bir şeyi geri takip etmeyi başardı ve şimdi onun onlarca şehirde sürekli bağlantıları var.

Case kendisini bir dükkan penceresine bakarken buldu. Yerden küçük parlak nesneler satıyordu. Saatler, flic-bıçaklar, çakmaklar, cepte VTR'ler, Sims Tim desteği, ağırlıklı man-riki zincirleri ve shurikenler. Shurikenler

her zaman onu büyülemişti, bıçak kadar keskin çelik yıldızlar. Bazıları krom kaplamalıydı, diğerleri siyah, diğerleri su üzerindeki yağ gibi gökkuşağı yüzeyi ile işlendi. Ama krom yıldızlar gözlerini kırdı. Neredeyse görünmez naylon balık hattı döngüleri ile kırmızı ultra süetin üzerine monte edilmişlerdi; merkezleri ejderhalar veya yin yang sembolleriyle damgalanmıştı. Sokak neonunu yakaladılar ve eğirdiler ve Case'e bunların altında seyahat ettiği yıldızlar, ucuz kromda yazılmış kaderi geldi aklına. "Julie," dedi yıldızlarına. "Eski Julie'yi görmek zamanı geldi. O bilir."

Julius Deane, haftalık bir formül ve hormon servetinin metabolizmasını özenle değiştirdiği yüz otuz beş yaşındaydı. Yaşlanmanın ana engeli, DNA kodunu sıfırlayan genetik cerrahların var olduğu Tokyo'ya yıllık hac ziyaretiydi, ancak bu işlem Chiba'da mevcut değildi. Ardından Hong Kong'a uçar ve yılın takım elbiselerini ve gömleklerini sipariş ederdi. Cinsiyetsiz ve insansı bir sabırla, ana tatmini, esoterik terzi tapınmalarına olan bağlılığına bağlı görünüyordu. Case, onu hiç aynı takım elbiseyi giymemiş olsa da gardırobunun tamamen önceki yüzyılın titiz rekonstrüksiyonlarından oluştuğunu görmüştü. Önceki yüzyıldan garip bir Avrupa mobilyası koleksiyonunun rastgele bir şekilde dekore edilmiş gibi görünen Ninsei'nin arkasındaki bir depoda ofisleri vardı. Alçak Kandinsky görünümlü kırmızı laklı çelik bir kahve masasında garip Disney tarzı avizelerin bir çifti sakarca yerleştirilmişti. Dali saati, kitaplıkların arasındaki duvara asılmıştı, bozulmuş yüzü çıplak beton zemine sarkıyordu. Elleri döndükçe yüzünün kıvrımlarına uyması için değişen hologramlardı, ancak hiçbir zaman doğru zamanı söylemedi. Oda, saklanmış zencefil kokusu veren beyaz fiberglas nakliye modülleriyle doluydu. "Temiz görünüyorsun, oğlum," dedi Deane'nin sesi. "Gir içeri."

Kitaplıkların solundaki masif gül ağacı kapısındaki manyetik cıvatalar yerlerinden çıktı. PLASTİK ÜZERİNE YAZILMIŞ JULIUS DEANE İTHALAT İHRACAT harfleri soyuluyordu. Deane'nin pürüzsüz pembe yüzü, koyu yeşil camlı dikdörtgen bir gölge ile aydınlatılan bir ısılıkla Case'e bakıyordu. İthalatçı, boyalı çelikten dev bir masanın arkasında güvenli bir şekilde çitlendi, her iki tarafında soluk bir ağaçtan yapılmış uzun çekmeceli dolaplar vardı. Case'in düşündüğü gibi, bir tür yazılı kayıtları saklamak için kullanılmış şeylerdi. Masaüstü, kasetler, sararmış

yazılı çıktı ruloları ve bir tür saat işi daktilonun çeşitli parçalarıyla dağılmıştı, Deane bir türlü yeniden monte etmeye fırsat bulamamıştı.

"Seni buraya ne getirdi, oğlum?" Deane, mavi-beyaz kareli kağıda sarılı dar bir bonbon teklif ederek sordu. "Dene. Tins Ting Djahe, en iyisi." Case zencefili reddetti, yalpalayan ahşap bir dönme sandalyeye oturdu ve siyah kot pantolonun bir dikişinin soluk çizgisinden aşağıya doğru bir başparmak gezdirdi. "Julie, Wage'ın beni öldürmek istediğini duydum."

"Ah, öyle mi? Peki, bunu nereden duydunuz?"

"İnsanlar."

"İnsanlar" diye tekrarladı Deane, zencefilli bir şekerleme yiyerek. "Hangi insanlar? Arkadaşlarınız mı?"

Case başını salladı.

"Arkadaşlarınızın kim olduğunu bilmek her zaman kolay olmaz, değil mi?"

"Deane, ona biraz para borçluyum. Size bir şey söyledi mi?"

"Son zamanlarda bir temasımız olmadı." Ardından iç çekti. "Tabii ki biliyor olsaydım, size söyleme pozisyonunda olmayabilirim. İşlerin şu anki hali malum, anlıyorsunuz."

"İşler mi?"

"Wage, önemli bir bağlantı, Case."

"Evet. Julie, beni öldürmek istiyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Deane omuzlarını silkti. Zencefil fiyatını tartışıyor olabilirlerdi. "Eğer asılsız bir söylenti olduğu ortaya çıkarsa, bir hafta ya da öyle bir şey içinde geri gelerseniz, size Singapur'dan bir şeyler anlatabilirim."

“Nan Hai Otelinden, Bencoolen Caddesi'nden mi?”

“Ağızları bozulmuş, dostum!” Deane gülümsedi. Çelik masa, birçok hata ayıklama ekipmanı ile doluydu.

“Sizi görüşürüz, Julie. Wage'e selam söylerim.” Deane'in parmakları açık ipek kravatındaki mükemmel düğümü fırçladı.

Deane'nin ofisine yalnızca bir blok uzaktaydı ve aniden birilerinin onu takip ettiğine ve çok yakın olduğuna dair anlık bir hücrel farkındalık yaşadı.

Belirli bir uysal paranoyanın geliştirilmesi, Case için bir gereklilikti. İşin püf noktası, kontrol dışı bırakmamaktı. Ancak octagon yığınının arkasında böyle bir şey oldukça zordu. Adrenalin yükselişine karşı savaştı ve sıkıcı bir boşluk maskesiyle dar yüz hatlarını düzeltti, kalabalığı kendini taşımış gibi oynayarak taklit etti. Karanlık bir görüntü pencereli bir yer gördüğünde, orada durmayı başardı. Yer, tadilat için kapalı bir cerrahi butikti. Ceketinin cebinde elleriyle, oymalı bir yeşim taklidi kaide üzerinde yatan bir vat yetiştirilmiş et parçasının düz bir eşkenar dörtgendeki camından içeri bakıyordu. Ten rengi Zone'un fahişelerini hatırlatıyordu; subkutan çipli bir parlak dijital ekranla dövülmüştü. Kendini düşündüğünde, neden ameliyatla uğraşasın ki, kaburgalarının arasından terler akarken, şeyi sadece cebinde taşıyamazdın ki?

Başını oynatmadan, geçen kalabalığın yansımasını yükseltti ve inceledi.

Orada.

Kısa kollu kahverengi askerlerin arkasında. Koyu saçlar, aynalı gözlükler, koyu giysiler, ince...

Ve gitti.

Sonra Case koşuyordu, eğilmiş, bedenler arasında sıyrılarak.

“Bana silah kirala, Shin?”

Çocuk gülümsedi. “İki saat.” Taze çiğ deniz ürünü kokusunda Shiga suşi dükkanının arka tarafında birlikte durdular. “İki saat sonra geri gel.”

"Şimdi bir tane ihtiyacım var, adamım. Şu anda elinde ne var?" Shin, bir zamanlar toz kırmızı biberle dolu olan boş iki litrelik kutuların arkasında karıştırdı. Gri plastikle sarılı ince bir paket çıkardı. "Taser. Bir saat, yirmi New Yen. Otuz depozito."

"Kahretsin. Bununla işim yok. Bir silaha ihtiyacım var. Belki birini vurmak istiyorum, anlıyor musun?"

Garson, taserı beyaz turp kutularının arkasına geri koyarak omuz silkti. "İki saat."

Shuriken ekranına bile bakmadan dükkana girdi. Hayatında hiç atmamıştı. Mitsubishi Bank çipiyle adını Charles Derek May olarak veren iki paket Yeheyuan aldı. Pasaport için yapabildiği en iyi şey olan Truman Starr'ı geçiyordu. Terminale arkasında birkaç yılı bilim faydası görmemiş Japon kadın bakıyordu. Cebinden ince rulosunu çıkardı ve kadına gösterdi. "Bir silah satın almak istiyorum." Kadın bıçaklarla dolu bir kasaya doğru işaret etti.

"Hayır," dedi, "bıçakları sevmiyorum."

Bir oblong kutuyu tezgahıtan çıkardı. Kapağı şişmiş bir hortumlu kobra resmiyle damgalanmış sarı kartondan yapılmıştı. İçinde sekiz tane aynı dokuyla kaplı silindir vardı. Benekli kahverengi parmaklar kağıdı birinden çıkardığında izledi. Ucu küçük bronz bir piramit olan donuk bir çelik tüp ve diğer başında deri bir ip vardı. Tüpü bir eliyle, piramidi diğer başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak çekti. Üç yağlanmış, teleskopik segment sıkıca sarılmış bobin yayı kaydı ve kilidi açıldı. "Kobra," dedi.

Ninsei'nin neon titremesinin ötesinde, gökyüzü o anlamıyor gibi gri bir renkteydi. Hava kötüleşti; bu gece dişleri olduğu gibi görünüyordu ve kalabalığın yarısı filtreleme maskeleri takıyordu. Case, kobra'yı saklamak için uygun bir yol bulmaya çalışarak 10 dakika harcadı; sonunda penyesinin astarının arasında, tüpün karın boşluğu boyunca eğimli bir şekilde

sokulmasıyla sonuçlandı. Piramidal darbe ucu, kaburga kemikleri ve rüzgarlığı arasında sallanıyordu. Şey, bir sonraki adımında kaldırıma çarpacakmış gibi hissettirdi, ama kendisini daha iyi hissettirdi.

The Chat, aslında bir anlaşma barı değildi, ancak hafta içi akşamları ilgili bir müşteri kitlesini çekiyordu. Cuma ve cumartesi günleri farklıydı. Düzenli müşterilerin çoğu oradaydı, ancak denizcilerin ve diem'ı avlayan uzmanların akını geride kaldı. Case kapıdan iterek içeri girdi, Ratz'ı aradı, ama barman görünmüyordu. Barın yerli fahişelerinden Lonny Zone, genç bir denizcinin üzerinde çalışan kızlarından birine ilgiyle gözlemliyordu. Zone, Japonların Cloud Dancers adını verdikleri hipnotik bir tür bağımlısıydı. Pimp'in dikkatini çeken Case, onu bara işaret etti. Zone yavaş hareketle kalabalığın arasından sürüklendi, uzun yüzü gevşek ve sakin.

"Wage'ı bu gece gördün mü, Lonny?"

Zone, ona her zamanki sakinliğiyle baktı. Kafasını salladı.

"Emin misin, adamım?"

"Belki Namban'da. Belki iki saat önce."

"Onunla birlikte Joeboy'ları var mı? İnce, kara saçlı, belki siyah bir ceket?"

Zone sonunda, bu kadar anlamsız ayrıntıyı hatırlamak için kendisine ne kadar çaba harcadığını belirten bir çizgiyle düz alnını kırıştırdı. "Büyük çocuklar. Graftees." Zone'un gözleri az beyaz ve daha az iris gösteriyordu; sarkık kapakların altında, göz bebekleri genişlemiş ve muazzamdı. O, Case'in yüzüne uzun süre baktı, sonra gözlerini indirdi. Çelik kamçının şişkinliğini gördü. "Kobra," dedi ve kaşını kaldırdı. "Birini sıkmak mı istiyorsun?"

"Görüşürüz, Lonny." Case bara ayrıldı.

Kuyruğu geri gelmişti. Buna emindi. Octagonlar ve adrenalini bir şeyle karışarak iğneleyici bir heyecan hissetti. Bunu seviyorsun, dedi; çılgınsın.

Çünkü, garip ve çok yaklaşık bir şekilde, matrix'te koşmak gibiydi. Yeterince sarhoş olun, kendinizi umutsuz ama garip bir şekilde keyfi türden bir sorunun içinde bulun ve Ninsei'yi hücre özelliklerini ayırt etmek için proteinleri hatırlatan matrix'in bir şekilde verimli bir şekilde görmeniz mümkün olurdu. Sonra kendinizi tümüyle dahil ettiğiniz ama tümünden ayrıldığınız bir yüksek hızlı kayma ve kayma yapabiliydiniz ve etrafta işin dansı, bilginin etkileşimi, verilerin siyah piyasaların labirentlerinde et ete kavuştuğu... Devam et, Case, kendisine söyledi. Onları çek. En son beklendikleri şey. Linda Lee ile tanıştığı oyun salonunun yarısından biraz fazlaydı.

Denizcilik yapan bir grup yürüyen yolcuyu kovarak Ninsei'nin karşısına geçti. İspanyolca bağıranlardan biri arkasından bağırdı. Sonra giriştiydi, sesi üzerindeki gibi denizaltı gibiydi, alt titreşim midesinde çarpıyordu. Birisi Tank War Europa'da on megatonluk bir darbe vurdu, simulasyon havada beyaz sesle arcade'ı boğuyordu, bir canlı renkli hologram ateş topu başının üstünde mantar gibi yükseliyordu. Sağa doğru kesti ve boyalı olmayan çip tahtası merdivenlerden bir çıkış yaptı. Wage ile bir kez hormonal tetikleyici anlaşması hakkında konuşmak için geldiği yerd. Koridoru, lekeli paspasını, küçük ofis bölmelerine açılan aynı kapılardan oluşan sırasını hatırladı. Bir kapı şimdi açıktı. Beyaz bir terminale bakarken siyah kolsuz bir tişört giyen bir Japon kız, arkasında Yunanistan'a ait bir seyahat poster, Ege mavisinin akıcı ideogramlarla sıçradığı bir yer.

"Korumanızı buraya getirin," dedi Case ona. Sonra koridordan aşağı koştu ve onun görüşünden kayboldu. Son iki kapı kapalıydı ve kilidin takılı olduğunu düşündü. Döndü ve nihai uçtaki mavi lake kapılı kapıya naylon koşu ayakkabısının tabanını çarptı. Kapı açıldı, ucuz donanımlar parçalanan çerçeveden düşüyordu. Orada karanlık vardı, bir terminal kutusunun beyaz kıvrımı. Sonra sağ tarafındaki kapıya doğruydı, şeffaf plastik tokayı iki eliyle tutarak, her şeyiyle içeriye doğru eğiliyordu. Bir şey kırıldı ve içerideydi. Bu, Matsuga ile Wage'in buluştuğu yerd, ancak Matsuga'nın çalıştırdığı herhangi bir şirket uzun zamandır yoktu. Hiçbir terminal yoktu, hiçbir şey yoktu. Arcade'in arkasındaki alemden gelen ışık, is tutmuş plastikten süzülüyordu. Duvar prizinden fırlayan yılan benzeri bir fiber

optik döngüsü, atılmış yiyecek kapları yığını ve bıçaksız bir elektrikli fanın gövdesi göze çarptı.

Pencere ucuz plastik bir camdan oluşuyordu. Ceketini çıkardı, sağ elinin etrafına sarıp yumrukladı. Cam ikiye ayrıldı ve çerçeveden kurtarmak için iki vuruş daha gerekti. Oyunların hafif kaosuun üzerinde, ya kırılan pencere ya da koridorun başındaki kız tarafından tetiklenen bir alarm döngüsü başladı.

Case döndü, ceketini giydi ve kobrayı tam uzunluğuna çıkardı.

Kapı kapalıyken, kuyruğunun yarıya kadar açtığı kapıdan geçtiğini varsayması gerektiğini düşünüyordu. Kobra'nın bronz piramidi hafifçe sallanmaya başladı, yaylı çelik sapı nabzını artırıyordu.

Hiçbir şey olmadı. Sadece alarmin yükselmesi, oyunların çarpışması ve kalbinin çarpışması oldu. Korku geldiğinde, yarı unutulmuş bir arkadaş gibiydi. Dex-paranoia'nın soğuk hızlı mekanizması değil, sadece hayvansal bir korkuydu. O kadar uzun süredir sürekli bir endişe sınırında yaşamıştı ki gerçek korkunun ne olduğunu neredeyse unutmuştu.

Bu küçük oda, insanların öldüğü bir yerdi. Burada ölebilirdi. Belki silahları vardı... Koridorun uzak ucundan bir çatırtı geldi. Bir adamın Japonca bir şeyler bağırdığı ses. Tiz korku çığlığı. Başka bir çatırtı.

Ve adımlar, acelesiz, yaklaşıyor. Kapısının önünden geçiyor. Kalbinin üç hızlı atışları kadar duraklıyor. Ve geri dönüyor. Bir, iki, üç. Bot topuğu paspası sıyırdı.

Octagon'un yarattığı son cesaret de çöktü. Kobrayı sapına yerleştirdi ve korkudan kör oldu, sinirleri bağıırıyordu. Farkında olmadan, yaptığı şeyin ne olduğunu anlamadan önce, yukarıdaydı, dışarıdaydı ve düşüyordu. Kaldırım ile çarpışması, bacakları boyunca donuk acı çubukları soktu. Yarım açık bir servis kapısı dar bir ışık çizgisi yarattı, atılmış fiber optik yığınının ve hurda bir konsolun şasiyi çevrelediği bir görüntü oluştu. Sulu çip levhasının üstüne yüzüstü düşmüştü, döndü ve hurda konsolun gölgesine girdi. Küçük

oda pencereleri soluk bir ışık veriyordu. Alarm hala titreşiyordu, burada daha yüksek sesle, arka duvar oyunların gürültüsünü bastırıyordu.

Bir baş, pencerede belirdi, koridordaki floresan ışıkları tarafından arka aydınlatılmıştı, sonra kayboldu. Geri döndü, ama özellikleri hala okunamıyordu. Gözlerinin üzerinde gümüş bir parıltı vardı. "Lanet!" diye birisi dedi, kuzey Sprawl aksanıyla bir kadın.

Baş kayboldu. Case, uzun bir sayım boyunca konsolun altında uzandıktan sonra ayağa kalktı. Çelik kobra hala elindeydi ve ne olduğunu hatırlamak için birkaç saniye harcadı. Sol ayak bileğini tutarak dar sokaktan ayrıldı. Shin'in tabancası, Güney Amerika'nın bir kopyasının Vietnam taklidi olan elli yıllık bir Walther PPK'dı ve ilk atışı çift eylemliydi ve çok sert çekiliyordu. 22 uzun namlulu tüfek için hazırlanmıştı ve Case, Shin'den aldığı basit Çin boşluğu noktalı mermilere tercih olarak, kurşun azit patlayıcıları tercih ederdi. Yine de bir tabancaydı ve dokuz adet mermisi vardı. Sushi tezgahından Shiga boyunca ilerlerken cebinde tuttu. Kulp kırmızı plastik bir ejderha motifiyle kabartılmıştı, karanlıkta başparmağınızı koşturabileceğiniz bir şey. Kobrayı Ninsei'deki bir çöp kutusuna bıraktı ve başka bir Octagon'u kuru yuttu.

Pil, devrelerini aydınlattı ve Shiga'dan Ninsei'ye, sonra Baiitsu'ya doğru hızla ilerledi. Kuyruğundan kurtulduğuna karar vermişti ve bu iyiydi. Aramalar yapması, iş yapması gerekiyordu ve bunu erteleyemezdi. Limana doğru, Baiitsu'nun bir blok aşağısında, çirkin sarı tuğla bir ofis binası duruyordu. Pencereleri şimdi karanlıktı, ama çatıdan hafif bir ışıltı görülebiliyordu. Ana giriş yakınında aydınlatılmayan bir neon tabelası, ideogramların bir kümelenmesinin altında, CHEAP HOTEL teklif ediyordu. Yer başka bir adı olsa bile, Case bilmiyordu; her zaman Cheap Hotel olarak anılırdı. Baiitsu'dan bir sokaktan geçerek, asansör, şeffaf bir shaftın ayaklarında bekliyordu. Asansör, Cheap Hotel gibi, binaya bambu ve epoksi ile bağlanmış bir sonradan düşünülmüş bir şeydi. Case plastik kafese tırmandı ve işaretlenmemiş sert manyetik bir bant parçası olan anahtarını kullandı.

Case burada Chiba'ya geldiğinden beri haftalık bazda bir tabut kiralamıştı, ancak Cheap Hotel'de hiç uyumamıştı. Daha ucuz yerlerde uyurdu.

Asansör parfüm ve sigara kokuyordu; kafesin yanları çizikti ve parmak izleri vardı. Beşinci kattan geçerken, Ninsei'nin ışıklarını gördü. Kılıfın tutamağının üzerinde parmaklarını çalarken, kafes yavaşladı ve istikrarlı bir hıslama sesiyle durdu. Her zaman olduğu gibi, şiddetli bir sarsıntıyla tamamen durdu, ama o buna hazırdı. Otelin bir kombinasyonu olarak hizmet veren avlu içinde, Japon bir genç, bir C şeklindeki bir konsolun arkasında ders kitabı okuyordu. Beyaz fiberglas tabutlar, endüstriyel iskelelerin bir çerçevesinde raflara yerleştirilmişti. Altı kat tabut, her bir yanında on tabut vardı. Case, çocuğun yönüne doğru başını salladı ve en yakın merdivene doğru topalladı. Bileksinin üstünü tutarken plastik çimlerin üzerinden geçti. Kompleks, ucuz lamine halılarla örtülüydü ve güçlü bir rüzgarda çıtırdardı ve yağmurda sızdırırdı, ancak tabutlar anahtarsız açılmaları oldukça zordu.

Üçüncü kat boyunca ilerlerken genişleyen ızgara yürüyüş yolu ağırlığının titreşimini hissettirdi ve 92 numaralı tabuta kadar tırmandı. Tabutlar üç metre uzunluğundaydı, oval kapaklar bir metre genişliğinde ve hemen hemen bir buçuk metre yüksekliğindeydi. Anahtarını yuvaya yerleştirdi ve ev bilgisayarından doğrulama bekledi. Manyetik cıvatalar güven verici bir şekilde çıtırdadı ve yayların çıtırtısıyla hatch dikey olarak yükseldi. Sürüngeçler açıldığında floresanlar hafifçe yanıp söndü. Case, içeri girerken kapıyı arkasından çekerek ve manuel mandalı harekete geçiren paneli şaplakladı.

92 numaralı tabutta standart bir Hitachi cep bilgisayarı ve küçük bir beyaz strafor soğutucu kutusu dışında hiçbir şey yoktu. Soğutucu, kağıda sarılmış üç on kiloluk kuru buz dilimlerinin kalıntılarını ve bir alüminyum lab şişesini içeriyordu. Hem zemin hem de yatak olan kahverengi sert köpük levhada çömelenen Case, Shin'in .22'sini cebinden çıkardı ve onu soğutucunun üstüne koydu. Sonra ceketini çıkardı. Tabutun terminali, yedi dilde ev kurallarını listeleyen bir panelin karşısındaki konkav duvara kalıplanmıştı. Case, pembe kulaklığı yerinden çıkararak hafızasından Hong

Kong'dan bir numara çevirdi. Beş kez çaldıktan sonra telefonu kapattı. Hitachi'deki üç megabayt sıcak RAM'in alıcısı aramaları almıyordu.

Shinjuku'da bir Tokyo numarası çevirdi.

Bir kadın cevap verdi, bir şeyler Japonca söyledi.

“Snake Man orada mı?”

“Sizden haber almak çok iyi,” dedi Snake Man, bir uzantıdan girerek. “Sizin aramanızı bekliyordum.”

“İstediğin müziği getirdim.” Soğutucuya göz attı.

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Nakit akışı sorunumuz var.

Ön ödeme yapabilir misin?”

“Vay be, gerçekten paraya ihtiyacım var...”

Snake Man telefonu kapattı.

“Sen de bir boku yedin,” Case, düşünceli bir şekilde telefona bakarken söyledi. Ucuz küçük tabancaya baktı.

“Iffy,” dedi, “bu gece her şey çok belirsiz görünüyor.”

Case, kiralık tabanca ve alüminyum şişeyle ceketinin cebinde elleriyle şafak vakti bir saat önce Chat'a girdi.

Ratz arka masada, bir bira bardağından Apollonaris suyu içerken, hamurumsu yüz kilosuna dayalı cırtlak bir sandalyede eğildi. Brezilyalı bir çocuk olan Kurt, çoğunlukla sessiz sarhoşların zayıf kalabalığına hizmet veren barda çalışıyordu. Ratz plastik kolunu kaldırdığında bardağı kavradı ve içti. Tıraşlı kafası terle kaplıydı. “Kötü görünüyorsun, sanatkar arkadaş,” dedi, ıslak dişlerinin mahvını göstererek. “Ben her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum,” dedi Case ve bir kafatası

gibi sırttı. “Harika, süper harika.” Elleri hala cebindeyken Ratz'ın karşısındaki sandalyeye çöktü.

“Ve sen, içki ve uyuşturucularla yapılmış bu taşınabilir bomba sığınağında ileri geri dolaşıyorsun, eminim. Daha kaba duygulara karşı dayanıklısın, öyle mi?”

“Neden benim peşimden gitmiyorsun, Ratz? Wage'ı gördün mü?”

“Korkuya ve yalnızlığa karşı dayanıklı,” dedi barmen. “Korkuya kulak ver. Belki de senin arkadaşın.”

“Bu gece arcade'de bir kavga hakkında bir şeyler duydun mu, Ratz? Birisi yaralandı mı?”

“Çılgın bir güvenlik görevlisini bıçakladı. Bir kız, dedikleri.”

“Wage ile konuşmam gerekiyor, Ratz, ben...”

“Ah.” Ratz'ın ağzı daraldı, tek bir çizgiye sıkıştı. Case'in yanından girişe doğru bakıyordu. “Sanırım seninle konuşacak.”

Case'in penceredeki shuriken'in aniden aklına geldi. Hız kafasında şarkı söylüyordu. Eli terle kayganlaşan tabanca.

“Herr Wage,” dedi Ratz, pembe manipülatörünü sallayarak yavaşça uzatarak sanki el sıkışmayı bekliyormuş gibi. “Ne kadar büyük bir zevk. Sık sık bizi onurlandırmıyorsunuz.”

Case başını çevirdi ve Wage'ın yüzüne baktı. Bronzlaşmış ve unutulabilir bir maskeydi. Gözleri, deniz yeşili Nikon nakilleriyle üretilmişti. Wage, silah metalik ipek bir takım elbise ve her bileğinde basit bir platin bilezik takıyordu. Joe çocukları tarafından çevriliydi, neredeyse aynı genç adamlar, greft kasları ile kolları ve omuzları şişmişti. “Nasılsın, Case?”

“Beyler,” dedi Ratz, pembe plastik pençesiyle masanın dolu kül tablasını kaldırarak, “burada sorun istemiyorum.” Kül tablası kalın, kırılmaz

plastikten yapılmış ve Tsingtao birası reklamı yapıyordu. Ratz onu düzgün bir şekilde ezdi ve yeşil plastik parçalar masanın üstüne döküldü.
“Anladınız mı?”

“Hey, tatlım,” dedi Joe çocuklarından biri, “o şeyi benim üzerimde denemek istemez misin?”

“Bacaklara nişan almaya uğraşma, Kurt,” dedi Ratz, tonu sohbet havasındaydı. Case odanın öbür tarafına baktı ve Brezilyalı'nın üçlüye bir Smith Wesson isyan tüfeği doğrulttuğunu gördü. Şeyin namlusu, bir kilometre cam filamentle sarılmış ince bir alaşımdan yapılmıştı ve bir yumruk kadar genişti. İskelet şarjörü, beş tane şişkin turuncu kartuşu ortaya çıkardı, subsonik kum torbası jelatini.

“Teknik olarak öldürücü olmayan,” dedi Ratz.

“Hey, Ratz,” dedi Case, “sana bir borcum var.” Barmen omuz silkti. “Sana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunlar,” ve Wage ve Joe çocuklarına öfkeyle baktı, “daha iyi bilmeli. Chatsubo'da kimseyi öldürmezsiniz.” Wage öksürdü. “Kimin kimseyi öldürmekten bahsettiği? Sadece iş konuşmak istiyoruz. Ben ve Case, birlikte çalışıyoruz.”

Case cebinden.22'yi çıkardı ve Wage'in kasıklarına doğrulttu. “Beni öldürmek istediğini duydum.” Ratz'ın pembe pençesi tabancayı kapattı ve Case elini gevşetti. “Bak, Case, ne olduğunu bana söyle. Peruk mu takıyorsun? Seni öldürmeye çalıştığım şu saçmalık ne?” Wage solundaki çocuğa döndü. “Siz ikisi Namban'a geri gidin. Beni bekleyin.”

İkisi bara doğru geçerken, Kurt ve bir bar taburesinin ayağına kıvrılmış sarhoş bir denizci hariç, bar artık tamamen boştu. Smith Wesson'un namlusu ikiliyi kapıya kadar takip etti, sonra Wage'i hedef aldı. Case'in tabancasının şarjörü masada tıkırdadı. Ratz tabancayı kavrayan pençesiyle namluyu çekti ve mermiyi fişeginden çıkardı.

“Kim sana benim seni vuracağımı söyledi, Case?” Wage sordu.

Linda.

“Kim söyledi sana, adamım? Seni tuzağa düşürmeye çalışan biri mi var?”

Denizci homurdandı ve şiddetli bir şekilde kusmaya başladı. “Onu buradan çıkarın,” Ratz, şimdi barın kenarında oturan Kurt'a seslendi. Smith Wesson kucağında, sigara yakıyordu.

Case, gece ağırlığının gözlerinin arkasında ıslak kum torbası gibi bir çuval gibi düştüğünü hissetti. Cebinden çıkardığı şişeyi Wage'e uzattı. “Elimde olan tek şey bu. Hipofizler. Hızlı hareket edersen sana beş yüz kazandırır. Geri kalan rollümü RAM'de saklamıştım ama şimdi o da gitmiştir.”

“İyisin sen, Case?” Şişe zaten silindirik bir ceketin arkasında kaybolmuştu. “Yani, tamam, bu bizi kurtarır ama kötü görünüyorsun. Çivilemiş gibi. Başka bir yere gitmelisin ve uyumalısın.”

“Evet.” Kalktı ve Chat'in etrafında sallandığını hissetti.

“Yani, elimde bu elli vardı ama birine verdim.” Kıkırdadı. .22'nin şarjörünü ve tek boş kartuşu aldı ve hepsini bir cebine koydu, sonra tabancayı diğerine koydu. “Shin'i görmem gerekiyor, depozitomu geri almak için.”

“Evine git,” dedi Ratz, gıcırdayan sandalyede kayıp bir şeyle hareket ederek. “Sanatçı. Git evine.” Odanın öbür tarafını geçip plastik kapılardan sıyrıldığını hissettiği sırada onları izlediklerini hissetti.

“Sana vuracağım, seni,” dedi Shiga üzerindeki gül rengine. Ninsei'de hologramlar hayalet gibi kayboluyor ve neonların çoğu zaten soğuk ve ölüydü. Sokak satıcısının köpük başparmağından yoğun siyah kahve yudumlarken güneşin doğuşunu izledi. “Uç git, tatlım. Bu gibi yerler, aşağılara doğru gidenleri seven insanlar içindir.” Ama bu gerçekten böyle değildi ve ihanet hissini sürdürmek giderek zorlaşıyordu. Sadece evine gitmek istiyordu ve Hitachi'deki RAM, doğru çitleri bulabilirse ona bilet alabilirdi. Ve o elliyle ilgili iş; geri kalanını almak üzere onu kandırmak üzere olduğunu bildiği halde, neredeyse reddetmişti. Asansörden çıktığında, aynı çocuk masanın başındaydı. Farklı bir ders kitabı. “İyi dostum,” dedi

Case plastik çimlerin üzerinden, “bana söylemenize gerek yok. Zaten biliyorum. Güzel bir bayan ziyarete geldi, anahtarımдан bahsetti. Sana güzel bir bahşış verebilirim, elli Yeni'lik bir şey söylersen?” Çocuk kitabını bıraktı. “Kadın,” dedi Case, alınının üzerinden başparmağıyla bir çizgi çizerek. “İpek.” Geniş bir şekilde gülümsedi. Çocuk da gülümsedi, başını salladı. “Teşekkürler, salak,” dedi Case.

Köprüde kilit sorunu yaşadı. Onunla oynarken bir şekilde bozmuştu, düşündü. Acemi. Cheap Hotel'de her şeyi açacak siyah bir kutu kiralayacağı yeri biliyordu. Florasanlar açıldı, içeriye tırmanırken. “Kapak anahtarını yavaşça kapat, arkadaş. Hala garsondan kiraladığın o Cumartesi gecesi özelin var mı?” O, tabutun ucundaki duvara sırtını vererek oturuyordu. Dizlerini kaldırmış, bileklerini dinlendiriyor, bir flechette tabancasının biber kutusu namlusu ellerinden çıkıyordu. “Sen miydin arkadaki salonda?” Kapaklığı kapattı.

“Linda nerede?”

“O kilit anahtarına bas.”

Adam başını salladı.

“Kızın mı? Linda?”

Başını salladı.

“Gitti. Hitachi'ni aldı. Gerçekten sinirli bir çocuk. Peki silah, adamım?” Aynalı gözlükler takıyordu. Giysileri siyahdı, siyah botların topukları sert köpüklerin içindeydi. “Onu Shin'e geri götürdüm, teminatımı aldım. Mermilerini ona ödediğimin yarısına geri sattım. Paranı istiyor musun?”

“Hayır.”

“Kuru buz istiyor musun? Şu anda sahip olduğum tek şey bu.”

“Bu akşam sana ne oldu? Neden arcade'de o sahneyi yaptın? Beni nunchucks ile takip eden bu kiralık polisi mahvettim.”

“Linda senin beni öldüreceğini söyledi.”

“Linda mı söyledi? Ben buraya gelmeden önce hiç görmedim onu.”

“Sen Wage ile değil misin?”

Başını salladı. Gözlüklerinin cerrahi olarak yerleştirildiğini, göz çukurlarını kapatıp sızdırdığını fark etti. Gümüş lensler, yanak kemiklerinin üzerindeki pürüzsüz soluk ciltten çıkmış gibi görünüyordu, koyu saçları kalın kırılmış bir bob kesimiydi. Fletcher'ın etrafında dolanan parmakları ince, beyaz, cilalanmış burgundy uçlu beyaz tırnaklar yapay görünüyordu. “Sanırım hata yaptın, Case. Ben geldim ve sen beni tam olarak gerçeklik resmine uydurdun.”

“Peki ne istiyorsun, hanımefendi?” Kapaklara yaslandı.

“Seni. Hala biraz beyni sağlam bir canlı beden, Case. Adım Molly. Çalıştığım adam seninle konuşmak istiyor. Kimse sana zarar vermek istemiyor.”

“Bu iyi.”

“Ama bazen insanlara zarar veriyorum, Case. Sanırım sadece benim böyle programlanmış olmamla ilgili.” Sıkı siyah eldiven derisi pantolonlar ve ışığı emen mat bir kumaştan kesilmiş hacimli siyah bir ceket giyiyordu. “Eğer bu uyuşturucu silahını kaldırırsam, sen de rahat olur musun, Case? Aptalca şanslar almaktan hoşlandığın gibi görünüyorsun.”

“Hey, ben çok kolayım. Ben bir oyalanıyım, hiç sorun değil.”

“Bu iyi, adamım.” Fletcher siyah ceketin içine kayboldu. “Çünkü benimle uğraşmaya kalkarsan, hayatında aldığın en aptalca şanslardan birini almış olacaksın.” Beyaz parmaklar hafifçe açılmış, ellerini avuçlarını yukarı doğru tuttu ve hafif bir tıklama sesiyle, on tane çift taraflı, dört santimetre bistüri bıçağı, burgundy tırnakların altındaki yuvalarından kayarak çıktı.

Gülümsedi. Bıçaklar yavaşça geri çekildi.

New York Times
Bestselling Author
of *All*
Tomorrow's
Parties

William
Gibson

Neuromancer

"A mindbender
of a read."

— *Village Voice*